

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΠΝΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

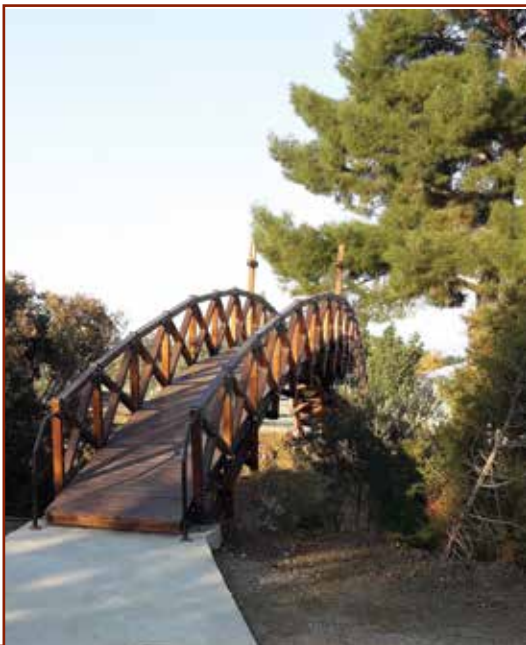
ΤΕΥΧΟΣ 210

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2025

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Ατδ, Λάρνακα

ΦΟΒΟΝΗΛΙ ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟ ΕΓΩ ΜΟΥ

Jean Grou

Κύριε μου, στήριξόν με, διά μέσου όλων τῶν ἀτελειῶτων κινδύνων, τῶν ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ παραπτωμάτων μου καὶ παρ' ὅλην τὴν φυσικὴν ἀδυναμίαν μου. Εἶθε δέ ποτέ, οὔτε πρὸς στιγμήν νά σέ Σέ προσβάλω ἐκουσίως ἢ τὴν χάριν Σου νά ἀπορρίψω ἢ νά σοῦ ἀρνηθῶ ὅτιδὴποτε ζητήσεις παρ' ἐμοῦ!

Δέν ἤμπορῶ παρά νά φοβοῦμαι τό ἀδύνατον ἐγώ μου! Κυβέρνα καὶ ὁδήγει με εἰς ὅλα. Εἶθε νά εἶμαι πάντοτε πιστός εἰς Σέ, εἰς πάντα νά εἶμαι ἀφοσιωμένος εἰς Σέ μέ σταθερότητα, διά νά περάσω ὅλας τὰς καταγίδας τῆς ζωῆς καὶ νά ἀναπαυθῶ τέλος μετά Σοῦ εἰς τούς αἰῶνας. ❖

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Φύλλο τετραπτύχου: Ὑπαπαντή, Βάπτισις, Εἰς Ἄδου Κάθοδος, Μεταμόρφωσις, β' μισό 14ου αἰ. Σινά, Μονή Ἁγίας Αἰκατερίνης.

ΕΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΝΟΥΘΕΣΙΑ ΚΥΡΙΟΥ

*Ἡγουμένου Ἰ. Μ. Μαχαιρᾶ,
Ἐπισκόπου Λήδρας Γέροντος Ἐπιφανίου*

Ἡ προτροπή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «οἱ πατέρες (ἐννοεῖται καί οἱ μητέρες) μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἀλλὰ ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου» βρῆκε ἐφαρμογὴ στὴν περίπτωση τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Οἱ τρεῖς μητέρες τους, ἡ Ἐμμέλεια τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, ἡ Νόνα τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ ἡ Ἀνθούσα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου εἶναι καταταγμένες στό Ἁγιολόγιο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Λέει ὁ Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστῆς Λουκᾶς: «ἐκαστον γάρ δένδρον ἐκ τοῦ ἰδίου καρποῦ γινώσκεται» (στ', 44). Καὶ ἐάν οἱ καρποὶ ἀνεδείχθησαν σπουδαιότατοι καὶ ἐξαιρετικοί, πόσο μᾶλλον τό δένδρον. Καὶ ἐάν τό δένδρον εἶναι τόσο σπουδαῖο καὶ ἐξαιρετο γιά νά παράγει τέτοιους καρπούς, τί περιεχόμενο νά εἶχε καὶ τί μετέδωσε;

Ἄναμφίβολα μετέδωσε αὐτό πού εἶχε· μετέδωσε τόν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν. Ἡ ἀνατροφή τῶν παιδιῶν, τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, ἔγινε μέ τὰ θεῖα λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, μέ τόν λόγον καὶ τό παράδειγμα τοῦ Κυρίου τῆς Δόξης, συστηματικά καὶ μέ πράξη, σταθερά καὶ ἐπαυξητικά, μέ φροντίδα καὶ ἐπιμέλεια. Τό κέντρο καὶ ὁ στόχος ἦταν ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Δέν παρέλειψαν τά

ὑπόλοιπα, δέν στέρησαν τά παιδιά τους τῆς θύραθεν παιδείας, δέν ἦταν φανατικές ἢ ἐκκεντρικές. Ἀλλ' ἔμαθαν τά παιδιά τους νά ἐμβαπτίζουν τά πάντα στόν Θεό, νά ἀνάγουν τά πάντα καί νά τά προσφέρουν στόν Θεό. Ὁ Θεός εἶναι γι' αὐτούς τό Α καί τό Ω, ἡ ἀρχή καί τό τέλος, τά πάντα ἐν πᾶσι. "Ὅλα μέ τόν Θεό καί τίποτα χωρίς τόν Θεό· ὑπέρβαση τοῦ ἑαυτοῦ καί ἀφιέρωση στόν Θεό. Ἀπό τήν πλευρά τους οἱ μητέρες προσέφεραν στόν Θεό «ὀλοκάρπωσιν ἱεράν... (βλ. εὐχή μετά τό Χερουβικό) καί εὐῶδες θυμίαμα» (ἐξ. μ', 27) τά παιδιά τους. Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά, τήν πλευρά τῶν παιδιῶν, οἱ τρεῖς Ἱεράρχες ἀφιέρωσαν τούς ἑαυτούς τους «θυσίαν ζῶσαν, ἀγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ». (Ρωμ.ιβ', 1)

Τό παράδειγμα, τόσο τῶν γονιῶν ὅσο καί τῶν παιδιῶν τους, ἄς μᾶς προβληματίσει, ἄς μᾶς συγκινήσει, ἄς μᾶς κάνει νά ζηλέψουμε καί ἄς μᾶς παρακινήσει νά τούς μιμηθοῦμε. Ἴσως κι ἐμεῖς ἀξιωθοῦμε νά βρεθοῦμε στήν ἴδια θέση μαζί τους, νά μᾶς χαρισθοῦν ἀπό τόν Βασιλέα καί Κύριο τῆς Δόξης τά ἴδια ἀφθαρτα, λαμπρά καί φωτοβόλα στέφανα καί νά ἐπευφημούμαστε κι ἐμεῖς ὅπως κι αὐτοί εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ἀμήν. ❖

ΆΛΛΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Καρολίν Φίλιπς

Θεός δέν βλέπει τήν έπιτυχία μέ τά δικά μας μάτια. Ό δικός Του τρόπος είναι νά πάρει τό πιό φτωχό, τό πιό άσήμαντο, τό πιό αδύναμο πρόσωπο καί νά τό κάνει θαυμάσιο καί ξεχωριστό.

Ό Ίησοῦς γεννήθηκε σέ συνθήκες πρόσφυγα, μέ μιά φάτνη γιά λίκνο Του, στήν ταπεινή Βηθλεέμ κι όχι στό Πανεπιστημιακό Μαιευτήριο τής Ίερουσαλήμ. Πέθανε τό θάνατο ενός κακούργου. Κι όμως μέσα άπ' αυτόν διάλεξε ό Θεός νά λυτρώσει τό ανθρώπινο γένος, άπομακρύνοντας τά εμπόδια τής άμαρτίας καί παρακοής, γιά νά μᾶς ξαναενώσει μέ τόν Έαυτό Του. ❖

ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Γερόντισσας Φεβρωνίας,

Ήγουμένης Ἰ.Μ. Κοιμήσεως Θεοτόκου Πανοράματος

Εκείνο πού τρομάζει τόν ἄνθρωπο εἶναι ὁ θάνατος. Ἐκείνο πού βοηθᾷ τόν ἄνθρωπο νά ζήσει σωστά τόν χρόνο τῆς ζωῆς του εἶναι νά ξεπεράσει τόν θάνατο. Ὅταν ξεπεράσουμε τήν ἁμαρτία, τά πάθη τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, τότε ξεπερνοῦμε τόν θάνατο, ξεπερνοῦμε τόν χρόνο. Ὁ χρόνος δέν μπορεῖ νά μᾶς γεράσει.

Σήμερα ὁ ἄνθρωπος χάνει χρήματα, θρηνεῖ γιά τά λυπηρά τοῦ χρόνου πού πέρασε ἢ, ἀγχωμένος γιά ὅ,τι πρόκειται νά ἔρθει, χάνει τήν παρούσα στιγμή. Ἄν ἐμεῖς ἀφήσουμε τήν ψυχή μας κλειστή στήν πικρία τήν ἀνθρώπινη καί δέν ἀφήσουμε νά μπεῖ αὐτή ἢ πικρία μέσα μας καί δέν ἐπιτρέψουμε νά γίνει τέτοια πού νά καταλύει τίς ψυχές μας, τότε ὅλα αὐτά πού χρησιμοποιεῖ ὁ διάβολος, γίνονται δῶρο Θεοῦ. Ἄν ἀξιοποιήσουμε αὐτήν τήν παρούσα στιγμή ζώντας μέ μετάνοια, μέ κατά Θεόν πένθος, τό ὁποῖο συγκροτεῖ τίς πνευματικές μας δυνάμεις καί μᾶς ἀνακουφίζει, ἀξιοποιοῦμε τά ὅσα ἔγιναν ὡς ἀφορμή μετανοίας καί ζοῦμε μέσα στήν ἐλπίδα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὅταν ἡ στιγμή ἢ συγκεκριμένη σφραγίζεται μέ τήν ἐλπίδα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, ἀξιοποιοῦμε καί τό παρελθόν καί τό μέλλον. Διότι, ζώντας τήν συγκεκριμένη

στιγμή με την σφραγίδα της παρουσίας και της αγάπης του Θεού, αφήνουμε τά πάντα στην πατρική φροντίδα του Θεού.

Τίποτε δέν είναι αληθινά εὐχάριστο, ὅταν δέν βιώνεται κατά Θεόν, ὅταν δέν μᾶς ὀδηγεῖ στην ἀρετή. Εἶναι παρών ὁ Θεός στή ζωή μου; Ζῶ μέ πένθος, μέ μετάνοια, μέ κατά Θεόν θλίψη; Τότε εἶναι ἀγιαστικός ὁ χρόνος. Δέν ξέρουμε πόσος ἀκόμη θά εἶναι δικός μας. Ἄς τόν ἀξιοποιήσουμε κατά Θεόν, μέ μετάνοια. ❖

Οποιαδήποτε καί ἄν εἶναι ἡ κατάντια ἑνός ἀνθρώπου, ἔξακολουθεῖ νά παραμένει ἡ εἰκόνα του Θεού, ἔξακολουθεῖ νά εἶναι ἐκεῖνος πού «ἐξηγοράσθη τιμῆς».

π. Φιλόθεος Φάρος

ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΠΛΗΘΟΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΗΜΑΣ

Μητροπολίτη Ναυπάκτου Ίεροθέου

Η λέξη φιλαυτία στην σύγχρονη γλώσσα ερμηνεύεται ως «ή υπερβολική αγάπη κάποιου για τον εαυτό του», «ή έγωπάθεια», σέ αντίθεση μέ τήν φιλαλληλία, τήν αγάπη πρός τούς άλλους. Όμως, στην πατερική παράδοση ή φιλαυτία δέν θεωρείται ως αγάπη πρός τόν εαυτό μας, αλλά ως ή υπερβολική αγάπη για τό σώμα μας μέ τήν ικανοποίηση όλων τών άπαιτήσεων καί ήδονών του.

Κατά τόν άγιο Μάξιμο τόν Όμολογητή, ή φιλαυτία ως άλογη-παράλογη φιλία τοῦ σώματος εἶναι ή ρίζα όλων τών παθών, πού σημαίνει ότι όλων τών παθών προηγείται ή φιλαυτία καί άκολουθεῖ τό «ἔσχατον», πού εἶναι ή υπερηφάνεια. Η φιλαυτία εἶναι «ή μητέρα τών παθών», ή ρίζα από τήν όποία προέρχονται όλα τά πάθη, από τήν όποία φιλαυτία προέρχονται οί τρεῖς γενικότατοι «έμπαθεῖς λογισμοί» πού εἶναι τῆς γαστριμαργίας, τῆς φιλοδοξίας καί τῆς κενοδοξίας, καί από εκεί γεννιέται ὅλος «ό τών κακῶν κατάλογος». Ἔτσι, «ό ἔχων τήν φιλαυτίαν δῆλον ότι ἔχει πάντα τά πάθη».

Ἡ παράλογη ἀγάπη πρὸς τὸ σῶμα ἐκφράζεται μὲ τὴν ἱκανοποίηση ὄλων τῶν ἀπαιτήσεων, τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ἀναγκῶν του, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ὅλη συγκρότηση τοῦ ἀνθρώπου, τὴν λογικὴ του ἡγεμονία καὶ τὴν ἠθικὴ μὲ τὴν γενικὴ καὶ εἰδικὴ ἔννοια τοῦ ὄρου. Μὲ τὸ πάθος τῆς φιλαυτίας ὁ ἄνθρωπος θέλει ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ ἱκανοποιεῖ ὅλες τὶς σωματικὲς ἡδονές καὶ τὶς γενετήσιες ὀρμές χωρὶς ὄρια, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ ξεκουράζει ἄμετρα τὸ σῶμα, ὥστε νὰ μὴ ὑποβάλλεται σὲ θυσίες.

Ἡ ὅλη ἡ ἄμετρη «σεξουαλικότητα» καὶ ἡ συνεχὴς ἱκανοποίησὴ της, πού εἶναι τὸ μοντέλο τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καὶ τῆς σύγχρονης κοινωνίας, ὑπάγεται στὸ πάθος τῆς φιλαυτίας. Ὅμως, ἡ ἀσκητικὴ τῆς Ἐκκλησίας ἀποβλέπει στὴν ἀντιμετώπιση τῆς φιλαυτίας μὲ τὴν κατὰ Χριστὸν ἀσκησι καὶ τὴν ἰσορροπία μεταξὺ ψυχῆς καὶ σώματος σὲ σχέση μὲ τὶς ἐντολές τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ, ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς, «μὴ ἔσο φίλαυτος καὶ ἔση φιλόθεος». Καὶ ὅποιος εἶναι φιλόθεος εἶναι καὶ φιλάνθρωπος, διαφορετικὰ ὁ φίλαυτος

εἶναι καὶ μισόθεος καὶ μισάνθρωπος. Θεωρῶ ὅτι τὸ βασικὸ πάθος τῆς ἐποχῆς μας εἶναι τὸ πάθος τῆς φιλαυτίας, ὅπως ὀρίζεται ἀπὸ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. ❖

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΡΟΛΟΓΙΟΥ

Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς

Κάθε τεχνικό έπινόμενο, για τό όποιο ό άνθρωπος καυχέται σαν να ήταν ανακάλυψη του νοϋ του, αποκαλύπτεται και μιá φανέρωση τής προνοίας του Θεοϋ. Κάθε τεχνική συσκευή που «ανακαλύπτεται» έχει διπλή σημασία: μιá φυσική και μιá πνευματική.

Άκόμη και τό ρολοί, ένα θαυμασίο όργανο, δέν ανακαλύφθηκε απλώς για να μās δείχνει τήν ώρα τής ήμέρας ή τής νύχτας, αλλά και για να μās υπενθυμίζει τον έπερχόμενο θάνατο - ιδού ή πνευματική σημασία του! Όταν ό μικρός δείκτης του ρολογιού όλοκληρώνει τούς όρισμένους κύκλους τών

λεπτών και δευτερολέπτων, τότε ό μεγάλος δείκτης φθάνει στην όρισμένη ώρα και τό ρολοί χτυπά. Έτσι χτυπά και τό ρολοί τής ζωής μας, μετρώντας τις ήμέρες, τούς μήνες και τά χρόνια τής ζωής μας. Αυτός είναι ό λόγος που ό άγιος Τύχων του Ζαντόνσκ συμβουλεύει κάθε χριστιανό να αναλογιστεί:

1. Πώς ό χρόνος τής ζωής μας περνά άδιάκοπα
2. Πώς περνάει άνεπιστρεπτί καί τό παρελθόν είναι άδύνατον νά γυρίσει πίσω
3. Πώς δέν είναι στόν έλεγχο μας τό παρελθόν καί τό μέλλον, αλλά μόνον ό παρών χρόνος, πού ζοϋμε τώρα
4. Πώς τό τέλος τής ζωής μας είναι άγνωστο
5. Πώς πρέπει νά είμαστε προετοιμασμένοι για τόν θάνατο κάθε ήμέρα, κάθε ώρα καί κάθε λεπτό
6. Πώς, γί' αυτόν τόν λόγο, πρέπει πάντοτε νά είμαστε σε κατάσταση μετάνοίας
7. Πώς κάθε ώρα πρέπει νά είμαστε σε μετάνοια καί πνευματική κατάσταση τέτοια, όπως θά έπιθυμούσαμε νά είμαστε στην ώρα του θανάτου μας. ❖

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

- Τούτη είναι ή μεγάλη τελειότητα του ανθρώπου, τό νά νοιώσει τήν άτέλειά του.
- Τό μεγαλύτερο σφάλμα, πού μπορείς νά πράξεις, είναι νά μη παραδεχθείς τό σφάλμα σου.
- Ό πολιτισμένος άνθρωπος έμαθε νά πετᾶ, ξέχασε όμως νά περπατᾶ μέ τόν Θεό.

Γέροντας Γερμανός Σταυροβουνιώτης

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

Μωσέως Μοναχοῦ Ἀγιορείτη

Ἡ συνεχῆς φιλοπερίεργη διάθεση δέν ὠφελεῖ πάντοτε τόν ἄνθρωπο. Πολλές φορές τόν δυσκολεύει καί τόν ταλαιπωρεῖ. Ἀπό τήν περιέργεια μπορεῖ νά ἔρχεται ἡ κατάκριση. Μήν εἶμαστε ὑπερβολικά αὐστηροί μέ τούς ἄλλους. Μή τούς βάζουμε εὐκόλα στόν παράδεισο ἢ στήν κόλαση. Δέν εἶμαστε οἱ ἔξυπνοι καί εὐστοχοί κριτές.

Δέν ὠφελοῦν λεπτομέρειες τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων. Τό χρέος μας εἶναι νά διδαχθοῦμε σωστά αὐτά πού θά ὠφελήσουν προσωπικά. Ἡ ἀνθρώπινη γνώση εἶναι περιορισμένη. Ἄς μήν ἀπλώνεται παντοῦ. Οἱ φιλοπερίεργοι θά ἀστοχήσουν. Ἡ περιέργεια ρυπαίνει τήν καρδιά καί τήν ἀπομυζᾷ, τήν ἀνησυχεῖ καί τήν ταραξεῖ. Ὁ περίεργος εἶναι παράλογος καί ἄχαρος, συχνά ἀποδοκιμάζεται καί ἀπομονώνεται. Οἱ περίεργοι ἀσχολοῦνται πιά πολύ μέ τούς ἄλλους καί ἀφήνουν τόν ἑαυτό τους στά ἀζήτητα. Δικαιολογοῦνται καί προφασίζονται γιά τή στάση τους. Δικάζουν καί καταδικάζουν γιά νά ξεχωρίζουν καί νά ἐπαίρονται. Ἡ περιέργεια δέν ἀφήνει ποτέ τόν ἄνθρωπο νά εἰρηνεύει. Δικαιολογοῦμε τόν ἑαυτό μας ὅτι τάχα τό κάνουμε ἀπό ἀγάπη καί πρὸς διόρθωση τοῦ ἄλλου. Ἀπό τήν περιέργεια ἔρχεται ἡ κατάκριση.

Ἐάν κάποτε χρειαστεῖ νά παρατηρηθεῖ δέν γίνεται πρὸς ἐξουθένωση τοῦ ἄλλου κι ἐξευτελισμὸ του. Νά μὴν ἐκθέτεις τὸν ἄλλο ἀλλὰ νά τὸν συμβουλεύεις. Νά μὴν εἶσαι σκληρὸς καί αὐστηρὸς, ἀλλὰ ἐπιεικὴς, ἀνεκτικὸς καί καλοκάγαθος. Τὸ νά σχολιάζουμε συνεχῶς τοὺς ἄλλους δέν εἶναι καλό.

Μπαίνουμε στό πολυμέριμνο κι ἀφήνουμε τὴν ἀπαραίτητη ἐνασχόληση μὲ τὴν καρδιά μας. Ἐὰς γίνουμε καλύτεροι, πιὸ αὐστηροὶ μὲ τὸν ἑαυτὸ μας, τὸν ἀρκετὰ ἄγνωστο. ❖

Ὁ ἄνθρωπος συμβουλεύει τὸν πλησίον του, καθὼς γνωρίζει. Ὁ Θεὸς πάλι ἐνεργεῖ σ' αὐτὸν πού ἀκούει κατὰ τὴν πίστη του.

Ἁγ. Μάρκος ὁ Ἀσκητὴς

ΓΙΑΤΙ ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

Γέροντα Τρύφωνα του Βάσου

Χριστιανισμός άνθει στήν κοινότητα, στήν κοινότητα εκείνη όπου ακόμη και ή έννοια τής σωτηρίας είναι κοινή για όλους. Δέν θά σωθοῦμε έν κενῶ, έντελῶς μόνοι μας. Ή σωτηρία σου και ή σωτηρία μου είναι μεταξύ τους συνδεδεμένες. "Όπως έλεγε ο άγιος Σεραφείμ του Σάρωφ, «άπόκτησε τό Άγιο Πνεῦμα και χιλιάδες άνθρωποι γύρω σου θά σωθοῦν». Μά και ο κόσμος ολόκληρος μεταμορφώνεται έν Χριστῶ.

Ή ένότητά μας ως λαοῦ τοῦ Θεοῦ έδραιώνεται στήν ένότητα τής Άγίας Τριάδος. Δέν νοεΐται ο ορθόδοξος χριστιανός νά σηκωθεί τήν Κυριακή τό πρωί και νά ψάχνει ποιά έκκλησία νά δοκιμάσει. Εΐμαστε μέρος μιās κοινότητας πιστῶν μέσα στήν όποια ώριμάζουμε μαζί πνευματικά, σάν μιá οικογένεια, μαζί μέ άνθρωπους πού μās γνωρίζουν καλά. "Όπως συμβαίνει και μέ όλες τīs οικογένειες, έτσι και ή δική μας δέν είναι τέλεια. Ύπάρχουν μέλη της πού μās έκνευρίζουν και άλλα πού συμπαθοῦμε περισσότερο.

"Ένα από τά πιό σημαντικά χαρακτηριστικά τής οικογένειας αὐτῆς είναι ή ύπευθυνότητα. Ήν πηγαίνεις από ένορία σέ ένορία, μπορείς εύκολα και νά μήν πās καθόλου. Ποιός θά τό ξέρει; Ή παρουσία μας κάθε Κυριακή στήν ένορία είναι ένας τρόπος νά αναλαμβάνουμε τīs εύθύνες μας. ❖

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΘΞΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Άρχιμανδρίτη Ζαχαρία Ζάχαρου

Κατ' ούσίαν στήν παρούσα
ζωή ένα πράγμα έχει άξια,
ή παράσταση του ανθρώπου
ένώπιον του Θεού, δηλαδή ή
σχέση που αναπτύσσει μαζί
Του. Σέ αυτή τή σχέση όλα
δοκιμάζονται. Αποκαλύπτο-
νται άφ' ενός τά άπόκρυφα τής
ψυχής του ανθρώπου και άφ'
έτέρου τά μυστήρια του Θεού.
Όταν ο άνθρωπος συνειδητο-
ποιήσει ότι αυτή ή σχέση συνιστά τον πολύτιμο μαργαρίτη,
τό «έν ού έστι χρεία» (Λκ. 10,42), μεριμνά μέ άπερίγραφη
ένταση νά μήν θέσει πρόσκομμα στήν ανάπτυξη της. Ό Θεός
σέ αυτή τή σχέση περιποιείται τον άνθρωπο μεταδίδοντάς
του τήν αιώνια ζωή Του, έξαγοράζοντάς τον μέ τό Τίμιο Αίμα
Του. Καί ο άνθρωπος ως φιλότιμη ανταπόδοση όφείλει νά πε-
ριποιηθεί τον Κύριο έκπληρώνοντας τίς έντολές Του. Κατ'
αυτόν τον τρόπο ή σχέση αυτή διατηρείται θάλλουσα και ό
άνθρωπος έχει καλή παράσταση ένώπιόν Του και στόν παρό-
ντα αιώνα, αλλά και στό μέλλοντα. ❖

ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ ΗΕ Τῆ ΖΙΖΑΝΙΑ

Θεοδόση Νικολάου

Ψύριε, διαλέξαμε τό σπόρο μέ φροντίδα.

Γι' αὐτό καί τό χειμῶνα μᾶς ζέσταινε

Ἡ φωτιά καί ἡ χρυσή θεά

Τώρα μέσ στήν ψυχή μας μπήγεται μαχαίρι.

Θέλεις οὖν ἀπελθόντες συλλέξομεν αὐτά;

Ὁ Κύριος ὅμως ἔκθαμβος κοιτοῦσε τό χωράφι του.

Χαρά τοῦ θόλωνε τά μάτια

Γιατί ποτέ δέν εἶδε

Ποτέ δέν ἀξιώθηκε τέτοιο θέαμα.

Ἄν τά ξεριζώσουν, θά ξεριζώσουν τό στάρι.

Κι ἂν ξεριζώσουν τό στάρι, ξεριζώνεται ἡ ψυχή μας.

Ἐπάρχει καί θά ὑπάρχει λίγος τόπος καί γι' αὐτά.

Τό χωράφι ὅμως δέν ἦταν πιά χωράφι.

Ἦταν ἕνας ἄλλος οὐρανός

Πεποικιλμένος μέ χρωματιστά ἄστρα

Ποῦ ἀναβαν στό φύσημα τοῦ ἀνέμου

Καί ψιθυρίζανε τό οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνον.